

חיים שור:

„ניו־אאוטלוק' זוכה ביוקרה רבה בעולם!"

בשבוע הבא ימלאו 30 שנה לניו־אאוטלוק. זהו מוסד מיוחד במינו. הוא קודם כל כתב־עת, היוצא פעם בחודש. הוא כתוב בשפה האנגלית, מופץ בעיקר בחו"ל, אך מתרכז בנושאים הנוגעים לסיכסוך הישראלי-פלסטיני. ניו־אאוטלוק גם מארגן כינוסים על נושאי המרחב. את ציון 30 שנות קיומו של העיתון תקיים המערכת באירוע, שאליו הוזמנו אישי־ציבור רבים. שאלתי את חיים שור, עורכו מזה חמש שנים של הירחון, מה החגיגה.

אני חושב 30 שנה לניו־אאוטלוק זה חג גדול. זה כלי־ביטוי של ישראל השפויה, שוחרת־השלום, אל העולם הגדול ואל העם הפלסטיני. עובדה היא שאנחנו מחזיקים מעמד כבר 30 שנה בעיתון לא־מיפלגתי, הנתמך על־ידי ההכנסות ועל־ידי רצונם הטוב של מי שרואים עצמם כידידים שלנו ושל העניין שאנחנו מייצגים, ואני חושב שזה הישג גדול.

● **אבל זה לא עיתון.**

זה ביטאון־ירחון, שבמשך 30 שנה זוכה ליוקרה בעולם.

● **במה זה מתבטא?**

הוא מופץ ב־49 ארצות. כמעט שאין עבודת־מחקר רצינית בעולם הנוגעת לענייני המיזרח־התיכון שאינה מתייחסת לניו־אאוטלוק. בעיני הפלסטינים הוא מוחזק כבירברי רציני ביותר שאפשר לבטוח בו, שעומד על זכויותיו הלגיטימיות וגם לוחם על זכויותיו של העם הפלסטיני. רואים אותו במידה רבה ככית שלם.

● **הם מפרסמים אצלכם?**

כל הזמן.

● **מי, למשל?**

אפילו יאסר ערפאת רואיין לניו־אאוטלוק ומי לא? כל הפלסטינים הבולטים. חלקם גם כתבו מאמרים.

● **אבל הוא לא מוספה לקהל הישראלי. יש לו בכלל שוק בארץ?**

במידה מוגבלת, בקהילה האקדמית ובקרב קוראים אנגלרי סכסיים. הרעיון היה שהוא יופיע באנגלית ככלי־ביטוי משותף, ליהודים ולערבים.

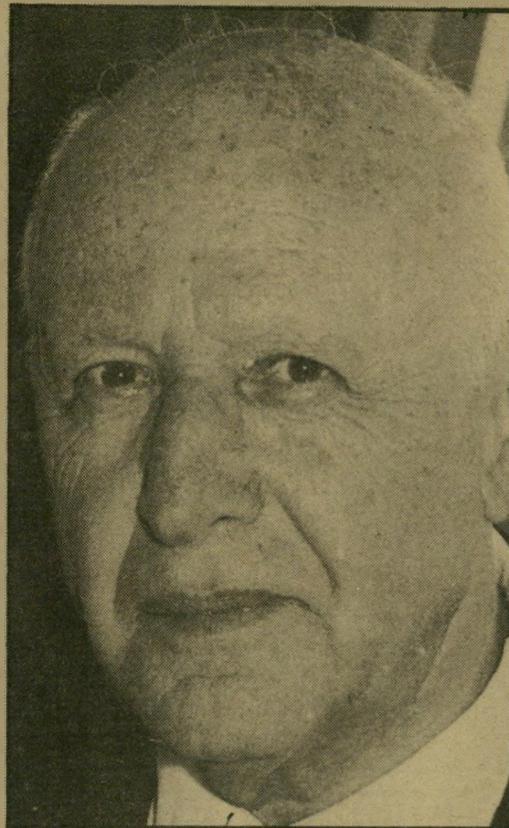
כתבי־עת

● **יש חברי מערכת ערביים?**

יש.

● **אילו דברים בולטים היו בו ב־30 שנות־קיומו?**

ב־1977 נערך כנס ניו־אאוטלוק בישראל. בדיוק בזמן ביקורו של סאדאת בארץ, וניו־אאוטלוק היה הגורם הלא־פרלמנטרי היחידי שנפגש עם סאדאת. ניו־אאוטלוק גם הקים את המרכז הבינלאומי לשלום. לא מזמן השלים פרוייקט בנוגע לדמות הערכי, כפי שהיא באה לידי ביטוי בסיפריילימוד של בתי־הספר התיכוניים בארץ. (ענת סרוטוט)

חיים דבורין:

„השופט שהשתתף בחוקן אולי רצה להשתעשע!"

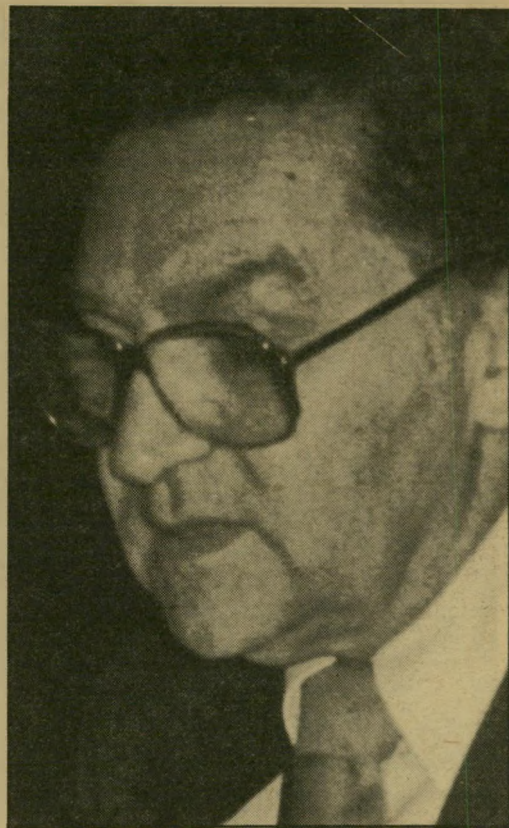
השבוע התבשרנו על חידוש בתנאי עבודתם של השופטים בישראל. אסיר בלע הרואין ולא הסכים לעשות את צרכיו. השופט. שציווה לעשות לו חוקן. גם נכח בעת עשיית החוקן ובדק את טיבו. שאלתי את השופט בדימוס חיים דבורין האם מותר לעשות חוקן לעצירים. בפסק־דין של השופט אהרון ברק בנג"ץ נקבע כי א־אפשר לעשות חוקן לאדם בעל כורחו. ● **ובכן, מדוע נעשה החוקן?** במיקרה המסויים הזה, אני חושב שהיתה כאן סכנה לחייו של העציר. שאם יתמיד בעצירות, הוא עלול לסכן את חייו, שכן הסם היה עלול להתפוצץ בביטונו.

מישפט

אין לי ספק שבמיקרה כזה השופט ברק היה אומר: תעשו לו חוקן. פסיקתו של ברק לא קבעה שבשום מיקרה ובשום תנאי אסור לעשות חוקן. עור כחוק העותמאני האזרחי במגלה נאמר, באחד הסעיפים. כי בוחרים בקטנה משתי הרעות. ולכן צו השופט להציל חי־אדם היה נכון ובמקום.

● **ועכשיו נקבעה לשופטים עבודה נוספת: נוכח חות בעת עשיית החוקן?**

לרעתי זה היה מיותר בהחלט שהשופט נכח בעת עשיית החוקן. הוא יכול היה להוציא צו ולא היה צריך להיות שם. אלא אם כן רצה להשתעשע. (רונית אונטר)

יצחק ארד:

„האפיפיור אינו הראשון המשתמש במילה, שואה!"

במגישה שערך האפיפיור יוחנן פאולוס ה־2 עם יהודים אמריקאיים בארצות־הברית, דיבר האפיפיור אנגלית, אבל השתמש במילה העברית „שואה". כשהזכיר את הנושא. אין זאת הפעם הראשונה שהמילה העברית נכנסת לנאומים, או אף לטקסטים באנגלית. באחרונה פחות ופחות שומעים את המילה HOLOCAUST ויותר ויותר את המילה „שואה". שאלתי את מנהל יד ושם, הד"ר יצחק (טולקה) ארד, האם שם לב לזה, ואם כן, מתי זה התחיל. גם אני שמתי לב לזה בנאומו האחרון של האפיפיור, שאגב פה ושם כבר השתמש במילים עבריות כאשר דיבר עם יהודים. לא

שואה

ברור מתי התחילו אנשים, שאינם דוברי־עברית, להשתמש במילה שואה במקום ב־HOLOCAUST. אני מניח שלסירטו של קלוד לנצמן, הנושא את השם שואה, יש חלק בכך. אבל נדמה לי שהעובדה שהתחילו להשתמש במילה HOLOCAUST גם לאסונות אחרים גרמה לאנשים להשתמש במילה שואה, כשרצו לדבר על שואת־יהודים במלחמת־העולם השנייה.

● **מה כתוב בפירסומים הלועזיים שמוציאים ביד ושם "HOLOCAUST או שואה?"**

אני מניח שמי שמתעניין בנושא כבר מכיר את המונח העברי שואה, אבל אחרים לא מכירים. (דניאלה שמי)